

Overweging zondag 30 juni 2024

13e zondag door het jaar B

Wijsheid 1,13-15;2,23-24 / Psalm 30 / 2 Kor. 8,7.9.13.15 / Marcus 5,21-43

De eerste lezing uit het boek Wijsheid is maar kort, maar maakt duidelijk dat God wil dat we leven. Hij is de Schepper van *leven* op aarde, niet van de dood.

In het tussenliggende gedeelte dat hier niet gelezen wordt, spreekt het boek van Wijsheid over hoe de goddelozen denken dat vroomheid en een rechtvaardig leven niet loont. Want wie niet in Gods liefde gelooft, denkt dat we alles maar uit het leven moeten halen dat er is en dat we geen rekening hoeven te houden met anderen. Pluk de dag en na ons de zondvloed, zeg maar, want voor je het weet is alles voorbij. Maar dat betekent niet dat we geen rekening met elkaar moeten houden. En het betekent niet dat we niet voor elkaar en onze aarde hoeven te zorgen.

God wil namelijk niet dat slechts enkelen van ons leven, maar dat we allemáál die kans krijgen. Immers, wij zijn geschapen naar Zijn beeld. En als God eeuwig is, zijn wij dat ook. Onze ziel gaat niet verloren, daar mogen we in geloven. Zo zijn wij onsterfelijk bedoeld.

Dat we niet alleen op onszelf gericht moeten zijn, maakt ook Paulus duidelijk in zijn brief aan de Korintiërs. Er moet evenwicht zijn in ons leven: we moeten niet alles voor onszelf houden als er mensen zijn die minder hebben. Daar moeten we ons om bekommeren, opdat anderen ook kunnen leven. Als we werkelijk goede mensen willen zijn, moeten we goed zijn voor elkaar.

We zien dat nu in de wereld veel te weinig: ons consumentisme gaat ten koste van anderen. Waar wij het goed hebben, worden anderen uitgebuit. Dat gebeurt niet alleen ver weg, maar ook dichtbij. Onze manier van leven mag er niet voor zorgen dat anderen daar de dupe van zijn. Zo komt de dood in de wereld, want als we elkaar geen volwaardig leven gunnen, dan is er geen geluk voor iedereen.

God wil een rechtvaardige verdeling, leven voor iedereen. Zorg om zijn schepping impliceert immers ook zorg om elkaar. Het een kan niet zonder het ander.

Is de afgunst van de duivel uiteindelijk niet onze eigen afgunst? Gunnen we elkaar wel wat we zelf ook graag willen? We hebben ons leven niet aan onszelf te danken, het is niet onze eigen verdienste dat we hier zijn.

Jezus laat ons in het evangelie zien dat God met ons meeleeft en ons steunt in onze angsten en verdriet.

We zien bijzondere parallellen: een meisje van 12 en een vrouw die al 12 jaar lijdt aan bloedvloeingen. Een meisje dat sterft en een vrouw bij wie het leven wegstroomt. Een meisje en een vrouw, beiden dochters genoemd.

Zij zijn de dochters van de kerk, zoals wij dat ook zijn – of we nu vrouw zijn of man – en misschien zeggen ze wel iets over de Kerk in het algemeen: over de jonge kerk en over de kerk van nu, die lijdt. De Kerk is immers Bruid van Christus en het getal 12 verwijst naar de 12 stammen van Israël. Deze verhalen zijn dus voor iedereen belangrijk: de woorden en tekenen van Jezus zijn er voor alle toen bekende volkeren.

De hoop die uit deze verhalen spreekt is een hoop die voor iedereen bestemd is. De hoop dat Jezus, God, naar iedereen omziet: of je nu bang bent - als de dood voor de toekomst, zoals het meisje van 12; of wanneer je de hoop al bijna opgeeft, als je in de marge moet leven omdat je als onrein, ongewenst, wordt gezien - zoals de vrouw die al 12 jaar leed aan bloedvloeelingen.

Je bloed verliezen, het leven dat uit je wegstroomt – de schande waarin je leeft. Hoe houd je dan hoop? Want volgens het boek Leviticus (15,19) was je dan onrein en werd je haast verstoten, want zolang je onrein was, mocht je nergens komen en niemand aanraken – anders zou de ander ook onrein worden. En deze vrouw raakte toch Jezus' kleren aan. En in plaats van zich van haar af te keren en haar te bestraffen, keek hij naar haar om en genas haar.

De bloedvloeiende vrouw staat voor iedereen die zich uitgerangeerd en aan de kant gezet voelt, of die gediscrimineerd wordt om afkomst of geaardheid. Zij staat voor iedereen die het psychisch moeilijk hebben, die klein gehouden worden en onderdrukt. Zij kreeg weer zelfrespect en kracht door Jezus' nabijheid, door zijn liefdevolle aandacht en zorg.

En zij laat ook zien dat we, ondanks onze eigen beperkingen, het lef mogen hebben bij Jezus aan te kloppen. Jezus is weliswaar niet fysiek meer in ons leven, maar wel in de Geest aanwezig. In gebed is hij dichtbij ons. Hij weet wat er leeft in ons hart. En laat zich door ons lijden raken. Door dit verhaal mogen we weten dat we welkom bij Hem zijn, hoe we ook zijn. Ook al zijn we trillend van angst voor Gods aangezicht, hij zal zich barmhartig tot ons wenden.

We mogen de moed hebben op zijn liefde te vertrouwen! Hij wijst ons niet af. Hij keert zich niet af. In alle drukte om ons heen, in alle drukte om Hem heen, neemt hij tijd voor ons. Ziet hij ons. Geneest hij ons. Zijn liefde en aandacht is voor ons genoeg.

Het dochtertje van Jaïrus staat voor iedereen die een kind en hoop op leven verliest, voor iedereen die tot in het diepste van zijn ziel is gewond. Zij staat voor elke uitzichtloze situatie. En volgens de dichter Willem Bernard, ook bekend als Guillaume van der Graft, zelfs voor de Kerk van vandaag. De boodschap is dat we de hoop niet op moeten geven, dat we moeten blijven geloven in een betere wereld, in een wereld van liefde en zorg, van aandacht en trouw, van leven en liefde. Van toekomst voor onze kerk.

Het verhaal van het dochtertje van Jaïrus maakt ook duidelijk dat we ruimte moeten geven aan Jezus. Want Hij verlaat de menigte. Hij laat zich niet weerhouden door mensen die zeggen dat hij niet meer nodig is, dat zijn hulp te laat is. Het is nooit te laat voor Jezus!

Hij laat zijn leerlingen zien hoe belangrijk dat is: die mogen met hem mee. Wij, als zijn leerlingen, mogen er dus getuige van zijn hoe hij het meisje uitnodigt om op te staan. Hij reikt haar de hand. Vriendelijk. Rustig. Zonder dwang. En zij gehoorzaamt bij het horen van zijn stem.

Kunnen wij dat ook? Kunnen wij zijn stem ook horen in de stilte van onze dood, wanneer we het niet meer zien zitten en het *leven* eigenlijk niet meer zien zitten? Nemen wij dan zijn uitnodiging aan om op te staan en te eten van wat hij ons aanbiedt, Zijn lichaam!, en daarvan te leven? *Daarnaar* te leven?

Jezus luistert naar onze wanhoop en geeft ons hoop, zoals de vrouw die uitgesloten werd van haar gemeenschap, te midden van al die drukte. En hij nodigt ons uit om op te staan in de stilte van de dood. Jezus' naam, Emmanuel, betekent niet voor niets: God is met ons, God redt. Daarom geeft hij ons leven, gunt hij ons leven, wil hij dat wij leven.

God wil niet onze ondergang, maar onze opgang, onze opstanding. Er is zoveel om voor te leven! Ondanks uitzichtloze situaties en grote teleurstellingen laat God ons niet los en zal ook zijn Kerk niet verloren gaan, ondanks een schijnbare dood.

Ons geloof in Jezus maakt niet dat we niet meer zullen sterven, maar dat we, in geloof in Gods niet aflatende liefde, op een andere, nieuwe manier kunnen leven. In vertrouwen dat God ons niet loslaat, ook niet na de dood. Dat is de kern van Pasen, de kern van ons geloof en de kern van de boodschap van onze kerk.

Ons leven door God gegeven, Gods verhaal met ons, heeft eeuwigheidswaarde. Die boodschap van liefde mag niet sterven!

Die boodschap geeft hoop en vrede in ons hart en kracht om door te gaan. Geen betere remedie tegen het kwaad in deze wereld. Het zijn niet de mensen die het beter weten. Het is God die weet wat Goed voor ons is.

Amen.